

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph.D. v právní věci **žalobce: M. V.**, bytem „X“, proti **žalovanému: Krajskému úřadu Ústeckého kraje**, odbor správních činností a krajský živnostenský úřad, se sídlem v Ústí nad Labem, Velká Hradební 3118/48, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25.5.2012, JID 71065/2012/KUUK, č.j. 1438/SČaKŽÚ/2012-3,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včas podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 25.5.2012, JID 71065/2012/KUUK, č.j. 1438/SČaKŽÚ/2012-3, kterým bylo zamítnuto odvolání, proti rozhodnutí Komise k projednávání přestupků statutárního města Chomutov (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 15.3.2012, č.j. MMCH/144859/2011/1784, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku proti veřejnému pořádku podle § 47 odst. 1 písm. a) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „přestupkový zákon“), jehož se dopustil tím, že dne 25.10.2011 po 22.00 hod. odmítl ve druhém patře domu v Chomutově, ul. Zahradní 5170, při rušení nočního klidu prokázat svoji totožnost, čímž neuposlechl výzvy úřední osoby při výkonu její pravomoci, za což mu byla uložena pokuta ve výši 200,- Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1000,- Kč.

Žalobce uvedl, že nebylo akceptováno jeho základní právo být osobně účasten projednávání přestupku, včetně seznámení se s podklady před rozhodnutím ve věci. Bylo

porušeno jeho právo na spravedlivý proces, když byla odmítnuta jeho omluva ze dne 17.4.2012, která byla žalovaným vyhodnocena tak, že nesplňovala znaky náležité a bezodkladné omluvy. Dále nebyly provedeny navržené důkazy, kterými se žalovaný zabýval pouze v rekapitulační části napadeného rozhodnutí, zatímco se jimi ve vlastním odůvodnění nikterak nezabýval. Z tohoto rozhodnutí tak nelze seznat, jakým způsobem bylo o námitce uvedené v odvolání uváženo. Rozhodnutí je tak nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Jedná se o připuštění irelevantního důkazu kamerou a neodůvodnění námitek žalobce pro nenaplnění formálního materiálního znaku přestupku. Nadto žalobce uvedl, že teprve dne 17.4.2012 byl v takovém zdravotním stavu, kdy se mohl řádně omluvit, protože po hospitalizaci dne 19.3.2012 byl převezen do nemocnice v Lounech na zákrok. Zdravotní stav se mírně stabilizoval dle lékařské zprávy až dne 17.4.2012, přičemž pracovní neschopnost nebyla dosud ukončena. Rozhodnutí ve věci bylo učiněno správním orgánem I. stupně již dne 15.3.2012 a toto rozhodnutí bylo zasláno datovou schránkou žalobci dne 2.4.2012.

K podané žalobě se písemně vyjádřil žalovaný, který navrhl její zamítnutí a uvedl, že nelze souhlasit se žalobcem, že by mu nebylo umožněno zúčastnit se ústního jednání a seznámit se s podklady. Předvolání na ústní jednání na den 15.3.2012 obsahující i poučení o možnosti projednání v nepřítomnosti a možnosti seznámení se s podklady bylo žalobci doručeno do jeho datové schránky dne 20.2.2012. Na toto předvolání žalobce reagoval tak, že se ve dnech 29.2.2012 a dne 5.3.2012 dostavil ke správnímu orgánu I. stupně za účelem pořízení kopií spisu. Na ústní jednání se však nedostavil a ani se neomluvil. V odvolání ze dne 17.4.2012 žalobce sdělil důvody svého nedostavení. Za ty označil hospitalizaci v nemocnici v mostě ve dnech od 7.3.2012 do 19.3.2012. Vzhledem k tomu, že k omluvě došlo se zpožděním téměř jednoho měsíce ode dne propuštění žalobce z nemocnice, byla tato omluva vyhodnocena jako omluva, která nebyla učiněna bezodkladně. Žalovaný má za to, že pokud došlo k propuštění žalobce z nemocniční péče, musel být zcela jistě v takovém stavu, že byl schopen omluvit se telefonicky, případně prostřednictvím datové schránky. Žalovaný se všemi námitkami odvolání v rozhodnutí řádně zabýval. Žalobce žádné další důkazy týkající se daného přestupku nenavrhoval a skutek byl provedenými důkazy řádně prokázán.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, (dále jen „s.ř.s.“) bez jednání, neboť žalobce s tímto postupem výslovně souhlasil a žalovaný se po řádném poučení, že může vyslovit souhlas s rozhodnutím věci bez jednání a že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, k nařízení jednání nevyjádřil.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy s.ř.s, která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí (§ 72 odst. 1 věty první s.ř.s.). Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí soud přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, které je povinen zkoumat bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost podle § 76 odst. 2 s.ř.s., avšak takové nedostatky nebyly v projednávané věci zjištěny.

Soud po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Má-li být jakékoli rozhodnutí správního orgánu přezkoumatelné, je třeba, aby se ve smyslu ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. jednalo o rozhodnutí srozumitelné a opřené o dostatek důvodů. V čem lze spatřovat tyto jednotlivé atributy přezkoumatelnosti však s.ř.s. nestanoví, a proto je třeba vycházet z toho, co vytvořila dosavadní správní judikatura.

Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatcích odůvodnění správního rozhodnutí. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž správní orgán opírá své rozhodovací důvody. Za takové vady lze považovat případy, kdy správní orgán opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem, anebo případy, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy byly v řízení provedeny (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, www.nssoud.cz).

Není-li z odůvodnění napadeného rozhodnutí zřejmé, proč správní orgán nepovažoval za důvodnou právní argumentaci uvedenou v odvolání a proč námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s., a to zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ odvolání. Správní orgán musí uvést, v čem konkrétně nesprávnost argumentace účastníka řízení spočívá (srov. rozsudek ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, www.nssoud.cz).

Žalobce ve svém odvolání ze dne 17.4.2012 stručně řečeno uvedl, že nebyl vyrozuměn o výsledku svědka a bylo porušeno jeho právo zakotvené v ustanovení § 51 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), nebyla mu dána možnost vyjádřit se před rozhodnutím k podkladům rozhodnutí podle § 36 odst. 3 správního řádu, nebyl předložen důkaz o oprávněné výzvě Policie ČR k předložení dokladů prokazujících jeho identitu, čímž nedošlo k naplnění formálního znaku přestupku, dále nedošlo k naplnění materiálního znaku přestupku, neboť nebylo prokázáno ohrožení zájmu společnosti podle § 2 odst. 1 přestupkového zákona a dále se jedná o irelevantní důkaz pořízený kamerou Policie ČR, kde je uveden čas, který zcela jasně nekoresponduje s časem, kdy je zákonem stanoven noční klid.

Soud konstatuje, že žalovaný ve svém žalobou napadeném rozhodnutí na všechny shora uvedené námitky reagoval. Ze žalobou napadeného rozhodnutí vyplývá, že výslech svědků se konal při ústním jednání dne 15.3.2012, na které byl žalobce dle tvrzení žalovaného řádně obeslán a bylo v souladu s ustanovením § 74 odst. 1 přestupkového zákona konáno v nepřítomnosti žalobce (viz str. 2 napadeného rozhodnutí). K tomu je třeba ze strany soudu poznamenat, že žalobce nesprávně odkázal na ustanovení § 51 odst. 2 správního řádu, které se vztahuje pouze k případu, kdy jsou svědci vyslýcháni mimo ústní jednání, což v daném případě nenastalo. Dále žalovaný uvedl, proč nepovažuje omluvu žalobce za řádnou, z čehož vyvodil, že se tím žalobce sám zbavil možnosti seznámení s podklady (viz str. 3 napadeného rozhodnutí). Na straně 3 se, byť to výslovně žalovaný nezmiňuje, zabýval i formální stránkou přestupku, zejména charakterem výzvy podle § 63 odst. 2 písm. a) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, když vyhodnocoval naplnění skutkové podstaty přestupku proti veřejnému pořádku, na což navázalo hodnocení materiálního znaku přestupku, neboť byl hodnocen zájem společnosti na nerušení nočního klidu. Kamerovým záznamem se žalovaný

zabýval na str. 4 napadeného rozhodnutí, když uvedl, že časový údaj na kameře byl pravděpodobně nesprávně nastaven. Soud tedy konstatuje, že v žalobou napadeném rozhodnutí žalovaný jasně vyjádřil svůj postoj k jednotlivým žalobním námitkám v dostatečném rozsahu tak, aby byly jeho závěry soudem přezkoumatelné. Soud se bude nadále zabývat jednotlivými námitkami uvedenými v žalobě a v jejich světle bude posuzovat věcnou správnost žalobou napadeného rozhodnutí.

Žalobce nejprve namítl, že mu bylo upřeno právo seznámit se s podklady rozhodnutí.

Podle § 36 odst. 3 správního řádu nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal.

V „Oznámení a předvolání k ústnímu jednání na den 15.3.2012“ ze dne 20.2.2012, doručené žalobci datovou schránkou téhož dne, je výslovně uvedeno, že na konci tohoto jednání bude žalobci podle § 36 odst. 3 správního řádu dána možnost seznámit se s podklady rozhodnutí.

Soud konstatuje, že žalobce byl řádně vyrozuměn o svém právu seznámit se s podklady pro rozhodnutí ve vztahu k jednání dne 15.3.2012. Stěžejní pak je v řízení otázka, zda mohlo být jednáno v nepřítomnosti žalobce, resp. zda se žalobce z jednání řádně omluvil.

Ze správního spisu vyplývá, že dne 15.3.2012 se konalo ústní jednání, při němž byly prováděny důkazy svědeckou výpovědí a kamerovým záznamem, který pořídila Policie ČR. Dalším úkonem v řízení bylo vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Omluvu z jednání dne 15.3.2012 žalobce zahrnul do svého odvolání ze dne 17.4.2012, doručeného správnímu orgánu dne 18.4.2012. Uvedl, že při nahlížení do spisu předložil pracovní neschopnost a oznámil, že bude v příštích dnech hospitalizován v nemocnici. Pracovní neschopnost je součástí spisové dokumentace řízení o přestupku. K hospitalizaci nastoupil do nemocnice v Mostě dne 7.3.2012 a pro nestabilizovaný zdravotní stav se však hospitalizace protáhla do 19.3.2012. Z tohoto vážného důvodu se nemohl správnímu orgánu omluvit. Součástí odvolání byla Propouštěcí zpráva ze dne 19.3.2012 svědčící o hospitalizaci žalobce od 7.3.2012 do 19.3.2012 a Rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti od 22.11.2011.

Podle § 74 odst. 1 přestupkového zákona o přestupku koná správní orgán v prvním stupni ústní jednání. V nepřítomnosti obviněného z přestupku lze věc projednat jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12.3.2009, 7 As 9/2009, *www.nssoud.cz*: „Za vadu řízení se pak považuje, pokud věc bude projednána v nepřítomnosti obviněného, který se nedostavil bez náležité omluvy, ale je tady existence důležitého důvodu. Z hlediska nutné součinnosti obviněného z přestupku však musí správní orgán i při existenci důležitého důvodu zhodnotit i závažnost skutečnosti, pro kterou mu obviněný nedoručil náležitou omluvu. Na druhou stranu náležitá omluva vždy předpokládá existenci důležitého důvodu. Hodnocení toho, zda se v konkrétním případě jedná o náležitou omluvu, resp. důležitý důvod provádí správní orgán i s ohledem na dosavadní průběh řízení. Proto i důvod, který může být dostatečný pro přeložení prvního ústního jednání, již nemusí být dostatečný i pro jeho další přeložení.“

....Je sice skutečností, že pravý smysl má omluva učiněná ještě před událostí, která má nastat, nicméně k takové omluvě nejsou vždy objektivně podmínky (náhlé onemocnění, úraz, které brání uvedené omluvě). Proto také ani zákon o přestupcích, ani správní řád nehovoří o omluvě předem, tedy ještě před událostí, která má nastat. Ustanovení § 74 odst. 1 zákona o přestupcích hovoří o "náležité omluvě" a ustanovení § 59 zákona č. 500/2004 Sb. o "bezodkladné omluvě správnímu orgánu s uvedením důvodů". Z těchto ustanovení proto nelze dovodit, že se účastník řízení musí vždy omluvit předem, a to ještě před očekávanou událostí. To vždy závisí na okolnostech, za nichž došlo k pracovní neschopnosti. Obecně proto náležitou omluvou či bezodkladnou omluvou správnímu orgánu může být i omluva učiněná s určitým odstupem času po události, která měla nastat, jež podle konkrétních okolností splňuje znaky náležité či bezodkladné omluvy správnímu orgánu."

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26.5.2011, 2 As 36/2010, www.nssoud.cz: *„Je sice skutečností, že pravý smysl má omluva učiněná ještě před událostí, která má nastat, nicméně k takové omluvě nejsou vždy objektivně podmínky (náhlé onemocnění, úraz, které brání uvedené omluvě). Proto také ani zákon o přestupcích, ani správní řád nehovoří o omluvě předem, tedy ještě před událostí, která má nastat. Ustanovení § 74 odst. 1 zákona o přestupcích hovoří o "náležité omluvě" a ustanovení § 59 zákona č. 500/2004 Sb. o "bezodkladné omluvě správnímu orgánu s uvedením důvodů". Z těchto ustanovení proto nelze dovodit, že se účastník řízení musí vždy omluvit předem, a to ještě před očekávanou událostí. To vždy závisí na okolnostech, za nichž došlo k pracovní neschopnosti. Obecně proto náležitou omluvou či bezodkladnou omluvou správnímu orgánu může být i omluva učiněná s určitým odstupem času po události, která měla nastat, jež podle konkrétních okolností splňuje znaky náležité či bezodkladné omluvy správnímu orgánu."*

Ve světle shora uvedených judikátů hodnotil soud omluvu žalobce a dospěl k závěru, že se nejednalo o náležitou omluvu pro její nevčasnost. Žalobce byl v pracovní neschopnosti od 22.11.2011, tedy i v době, kdy se účastnil správního řízení. Samotná pracovní neschopnost mu tak neznemožňovala včas se omluvit. Soud akceptuje tvrzení žalobce, že pro hospitalizaci v nemocnici od 7.3.2012 do 19.3.2012 se nemohl z jednání řádně omluvit, avšak již od 20.3.2012 není zde důvodu pochybovat o tom, že tak žalobce učinit mohl, a to telefonicky nebo prostřednictvím datové schránky, kterou disponuje. Žalobce po celou dobu správního řízení neuvedl nic, co by tento závěr vylučovalo. Žalobcovu prodlevu takřka jeden měsíc od odpadnutí důvodu, pro nějž se nemohl z jednání omluvit tak nelze akceptovat. Soud konstatuje, že se nejednalo o náležitou omluvu podle § 74 odst. 1 přestupkového zákona. Správní orgány tedy nepochybily, pokud dovodily, že bylo možno jednat v nepřítomnosti žalobce.

Soud se neztotožňuje s tvrzením žalobce o irelevantnosti záznamu z kamery pořízeného při jednání se žalobcem s uvedením nesprávného času pořízení záznamu. V daném případě byl žalobce uznán vinným z přestupku proti veřejnému pořádku podle § 47 odst. 1 písm. a) přestupkového zákona, jehož se dopustí ten, kdo neuposlechne výzvy úřední osoby při výkonu její pravomoci. V daném případě tak nebyl žalobce postižen za rušení nočního klidu, ale za nepředložení dokladu totožnosti po výzvě příslušníků Policie ČR. Tento skutkový stav byl prokazován mimo jiné i uvedeným záznamem z kamery, řádně provedeným jako důkaz při ústním jednání dne 15.3.2012.

Žádné důkazy ve svém odvolání žalobce nenavrhoval, a proto se nemusel žalovaný vypořádávat s jejich návrhy. Co se týká naplnění formální a materiální stránky přestupku, směřovaly námitky žalobce pouze do přezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí, nikoliv do věcného posouzení formální a materiální stránky přestupku, proto se věcným posouzením soud nezabýval.

Soud uzavírá, že žaloba není důvodná, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Současně podle § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 1. října 2013

JUDr. Petr Černý, Ph.D. v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová